

[Poul Hansen (Kalundborg).]

store dele af befolkningen. Desuden kan beregningen teknisk kun foretages for et år ad gangen. Blandt andet af disse årsager kan anvendelsen af et velstandstal som korrektiv til pristallet ved lønregulering ikke tilrådes, og nationalindkomstberegningerne vil derfor mest hensigtsmæssigt kunne anvendes til belysning af den økonomiske udvikling over længere tid.“

Jeg ved ikke, om tilsvarende undersøgelser og overvejelser ville give et andet resultat nu, men jeg synes i hvert fald, der er grund til at minde om, hvad man dengang nåede til. Vi fik intet velstandstal, og den daværende regerings forslag i 1951 om en delvis ophævelse af pristalsreguleringen blev afvist. Vi beholdt reguleringen, og til trods for at pristalsystemet dengang blev angrebet lige så hårdt som nu og betegnet som årsag til alskens økonomisk dårlighed, så gik det dog ikke værre, end at de daværende regeringspartier i deres agitation har op-
højet netop hin periode fra 1951 til 1953 til selve skoleeksemplet på, hvor godt der kan styres her i landet, og hvor fint økonomien kan bringes i orden. Men det forkætrede, det angrebne, det ødelæggende pristalsystem, det havde vi hele tiden.

Når man nu hævder, at der ved lønreguleringen efter julipristallet og den, der formentlig kommer efter januarpristallet, pumpes ny købekraft ud, som gør martsforliget illusorisk og svækker valutastillingen, så kan jeg ikke være enig i en sådan bedømmelse. Martsforligets afgifter virkede ikke lønhævende. Sålænge de opkræves, virker de efterspørgselsbegrænsende, uanset hvad der iøvrigt sker med lønningerne, og det er ingen korrekt fremstilling, når man siger, at lønregulering efter pristal øger købekraften. Den gør det nok på det tidspunkt, da selve lønreguleringen sker, men købekraften bliver ikke større, end den var, før prisstigningerne satte ind. I virkeligheden har lønmodtagerne båret en ekstra købekraftsbegrænsning og dermed også forbrugsbegrænsning i den periode, der går fra prisstigningen til lønstigningen — og det vil for adskillige prisstigningers vedkommende sige 6 måneder eller mere. Dette forhold kan i alt fald ikke komme valutastillingen til skade, tværtimod.

Jeg har ikke med disse bemærkninger taget stilling til, om vi skal have en anden udregning af det lønregulerende pristal. Skal vi have det, må arbejdsmarkedets parter jo selv afgøre, om de vil bruge det eller slutte overenskomster uden reguleringsbestemmelser. Men overfor den megen tale, der har været om pristalsystemet, synes jeg, det har været rimeligt at gøre disse bemærkninger.

Såvidt jeg har kunnet se, er i hvert fald det radikale venstre og det konservative folkeparti enige med regeringen i, at der ikke bør gribes ind i den aftale, arbejdsmarkedets organisationer har truffet om pristalsreguleringen. Derimod forekommer venstres stilling meget mere uklar. Jeg kan ikke forstå hele denne storm, man har rejst, uden som et ønske om, at der skal gribes ind. De konservative har imidlertid fremsat en anden idé til forhindring af lønforhøjelser efter det kommende januarpristal. Det er en såre enkel og bestikkende idé. Den går simpelthen ud på skattelettelser. Det er en tanke, der indfinder sig lige så regelmæssigt hos de konservative, som tanken om 600 mill. kr. i besparelser indfinder sig hos det ærede medlem hr. Jensen-Broby. Det sker fortrinsvis, når et valg så nogenlunde menes i sigte.

Såvidt jeg kan forstå, går tanken ud på, at der skal gives skattelettelser i et sådant omfang, at prisstigningerne på pristalsfamiliens budget opvejes af nedgang på skatteposten, at man med andre ord ikke skal have dækning for prisstigningerne i form af lønforhøjelser, men i form af skattelettelser. Derved ville ikke alene lønmodtagerne, men også alle andre få dækning for prisstigningerne — altså undtagen dem, der i forvejen betaler en meget lille skat; de kan naturligvis ikke få dækning. Til gengæld bliver der tale om en ekstra gevinst for dem, der allerede har fået dækning gennem højere avancer eller højere producentpriser. Der er altså allerede her en vis skævhed i tankegangen, en slagside, som retter sig mod lønmodtagerne.

Dertil kommer imidlertid noget andet. Jeg har ikke hørt, at skattelettelserne tænkes tilvejebragt ved besparelser. Overskuddet på statens driftsregnskab skulle simpelthen nedbringes med lettelsens beløb. Tænker man sig en pristalsstigning,